

REFLEX

1. Radost z těla a milenec pohybu

13.04.2023 Reflex - JANA BOHUTÍNSKÁ

strana: 53 rubrika: Recenze

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** balet; divadla; moravskoslezského; Národního; Ostravský**Ostravský balet** obohacuje tuzemskou scénu o dílo světznámého choreografa OHADA NAHARINA

DIVADLO

V Ostravě se dějí umělecky výjimečné věci. Patří mezi ně i práce baletu **Národního divadla moravskoslezského** pod vedením choreografky a taneční pedagožky Lenky Dřímálové. V březnu výbornou pověst souboru opět zpečetila novinka Hora od izraelského choreografa Ohada Naharina, jenž do Ostravy přijel. Choreografie z roku 2009 je výrazným počinem v kontextu celé tuzemské taneční scény.

Program k Hoře cituje Naharinovo vyznání z dokumentu Mr.

Gaga, který v roce 2016 natočil izraelský režisér Tomer Heymann. Choreograf mluví o potěšení z fyzické aktivity jako o nedílné součásti své osobnosti, jako o něčem, co ho dělá šťastným a při čem cítí, že žije. Mluví o tanci jako o fenoménu, který odstartoval jeho život, v němž se našel a který miluje. A přesně tohle dokáže přenést na své tanečnice, tanečníky i na publikum.

Hodinová Hora není dílem, které by vyprávělo příběh. Naharin neobaluje tanec do filozofické mlhy a nejde mu o to, aby publikum luštilo, zda má název znamenat český kopec, španělské slovo pro hodinu, nebo balkánský kruhový tanec.

Jde mu o tanec samotný, o pohyb, radost z jeho nejrůznějších podob, o zkoumání fyzických schopností mimo komfortní zóny tanečnic a tanečníků. Výsledkem je kontinuum pohybu na jevišti, hudby (autory jsou Isao Tomita a Rjódži Ikeda), ale i ticha, světelného designu (jeho tvůrcem je Avi Yona Bueno), ale i stínu, emocí, které na scénu přináší muzika a tanec. Na pozadí jeviště k tomu září zelená v odstínu šťavnaté jarní trávy.

Šest tanečnic a pět tanečníků v černém (kostýmy Eri Nakamura) je neustále přítomných na scéně. Jmenujme alespoň sólisty, tanečnici Šino Sakurado a tanečníka Reie Masatomioho, oba z Japonska. Jedenáctka sedí na lavici (design Amir Raveh) umístěné v pozadí scény, lidé průběžně vstupují do prostoru, tančí a zase se vracejí zpět. Jsou tu sóla, duety, skupinová čísla i silné momenty, kdy jsou v pohybu všichni. Hudba i tanec nesou odkazy na jiná díla, ale když vám uniknou, nic se nestane. Jde o to, užít si překvapivé pohybové momenty, humor, náročné choreografie, preciznost každého detailu jako stehu, který do prostoru vyšívá spleť strukturu.

Z jeviště do hlediště prosakuje určitý typ úlevy: je možné utlumit neodbytné myšlenky a nechat se nést čistou radostí z hýbání. Z filmu Mr. Gaga mi utkvěla scéna, kdy choreograf řeší s tanečником, aby netančil z hlavy, ale z citlivého těla, z čistých fyzických impulsů. A to je také síla ostravské Hory: dokáže publikum nakazit až existenciální radostí vydupanou tancem z podlahy.

Foto: Hora je kontinuum pohybu na jevišti, hudby i ticha, světelného designu i stínu

FOTO SERGHEI GHERCIU

Ostravský balet obohacuje tuzemskou scénu o dílo světoznámého choreografa **OHADA NAHARINA**

Radost z těla a milenec pohybu

DIVADLO V Ostravě se dějí umělecky výjimečné věci. Patří mezi ně i práce baletu Národního divadla moravskoslezského pod vedením choreografky a taneční pedagožky Lenky Dřimalové. V březnu výbornou pověst souboru opět zpečetila novinka *Hora* od izraelského choreografa **Ohada Naharina**, jenž do Ostravy přijel. Choreografie z roku 2009 je výrazným počinem v kontextu celé tuzemské taneční scény.

Program k *Hoře* cituje Naharino vyznání z dokumentu *Mr. Gaga*, který v roce 2016 natočil izraelský režisér Tomer Heymann. Choreograf mluví o potěšení z fyzické aktivity jako o nedílné součásti své osobnosti, jako o něčem, co ho dělá šťastným a při čem cítí, že žije. Mluví o tanci jako o fenoménu, který odstartoval jeho život, v němž se našel a který miluje. A přesně tohle dokáže přenést na své tanečnice, tanečnický i na publikum.

Hodinová *Hora* není dílem, které by vyprávělo příběh. Naharin ne-

FOTO KÉROHETI GHEKTCU

Hora je kontinuum pohybu na jevišti, hudby i ticha, světelného designu i stínu

obaluje tanec do filozofické mlhy a nejde mu o to, aby publikum luštilo, zda má název znamenat český kopec, španělské slovo pro hodinu, nebo balkánský kruhový tanec. Jde mu o tanec samotný, o pohyb, radost z jeho nejrůznějších podob,

o zkoumání fyzických schopností mimo komfortní zóny tanečnic a tanečníků. Výsledkem je kontinuum pohybu na jevišti, hudby (autory jsou Isao Tomita a Rjódži Ikeda), ale i ticha, světelného designu (jeho tvůrcem je Avi Yona

Bueno), ale i stínu, emocí, které na scénu přináší muzika a tanec. Na pozadí jeviště k tomu září zelená v odstínu šťavnaté jarní trávy.

Šest tanečnic a pět tanečníků v černém (kostýmy Eri Nakamura) je neustále přítomných na scéně. Jmenujme alespoň sólisty, tanečnici Šino Sakurada a tanečnicka Reie Masatomioho, oba z Japonska. Jedenáctka sedí na lavici (design Amír Raveh) umístěné v pozadí scény, lidé průběžně vstupují do prostoru, tančí a zase se vrací zpět. Jsou tu sóla, duety, skupinová čísla i silné momenty, kdy jsou v pohybu všichni. Hudba i tanec nesou odkazy na jiná díla, ale když vám uniknou, nic se nestane. Jde o to, užít si překvapivé pohybové momenty, humor, náročné choreografie, preciznost každého detailu jako stehu, který do prostoru vyšívá spleť strukturu.

Z jeviště do hlediště prosakuje určitý typ úlevy: je možné utlumit neodbytné myšlenky a nechat se nést čistou radostí z hýbání. Z filmu *Mr. Gaga* mi utkvěla scéna, kdy choreograf řeší s tanečnickem, aby netančil z hlavy, ale z citlivého těla, z čistých fyzických impulsů. A to je také síla ostravské *Hory*: dokáže publikum nakazit až existenciální radostí vydupanou tancem z podlahy. **JANA BOHUTÍNSKÁ**

« zpět na začátek